

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Ing. J. Ch.**, zastoupeného Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem se sídlem Sedlčany, Nádražní 106, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti S. F. K.**, zastoupené JUDr. Františkem Vyskočilem, PhD., advokátem se sídlem Praha 1, Petrská 12, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 275/2004 - 40, ze dne 13. 10. 2005,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 275/2004 - 40, ze dne 13. 10. 2005 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č.j. O-60379, ze dne 13. 10. 2004. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného (dále též „Úřadu“) č.j. O-60379, ze dne 6. 10. 2003 o částečném výmazu kombinované ochranné známky č. X ve znění „C. F. K. P.“ z rejstříku ochranných známek. Současně žalovaný rozhodl, že návrhu na zrušení uvedené ochranné známky se vyhovuje a tato známka se zrušuje pro „XY“. Pro ostatní výrobky a služby ve třídách 9, 16, 21, 41 a 42 se ochranná známka ponechává v platnosti.

Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není správním aktem, jímž by žalovaný rozhodoval o právech, právem chráněných zájmech či povinnostech stěžovatele. Samotná skutečnost, že stěžovatel je oprávněn domáhat se u správního orgánu vydání rozhodnutí

v postavení třetí osoby, nemá podle soudu automaticky za následek, že tato osoba splňuje soudním řádem správním stanovené podmínky aktivní legitimace k podání správní žaloby. Soudní řád správní umožňuje podat žalobu ve veřejném zájmu jen v případech uvedených v ust. § 66 s. ř. s. O takový případ se však v dané věci nejedná a napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou a částečném zrušení ochranné známky nemá vliv na již existující subjektivní práva a povinnosti stěžovatele a ani tyto nezakládá. Stěžovatel proto není podle soudu aktivně legitimován k podání žaloby ve správním soudnictví podle ust. § 65 s. ř. s.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel usnesení Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Je přesvědčen, že je aktivně legitimován k podání žaloby, a to jak procesně, tak i hmotně-právně. Právní úprava, podle níž může jako třetí osoba podat návrh na zahájení správního řízení, vyjadřuje podle stěžovatele skutečnost, že formou tohoto řízení lze hájit subjektivní práva. Existencí jakékoli ochranné známky, zejména jejím nezákonným vznikem, či vznikem okolností, jež mohou vést k jejímu zrušení či výmazu, se může cítit dotčen každý, neboť tyto může pociťovat jako omezení svého práva, resp. svobody označovat výrobky a služby jakkoli, pokud tím nezasahuje do práva k ochranné známce jiného. Stěžovatel tedy hájí své vlastní soukromé právo na to, aby proti němu nepůsobila nezákonná ochranná známka, a nikoli veřejný zájem, jak dovozuje Městský soud v Praze. Chybný je proto závěr soudu, že napadeným správním rozhodnutím nebyla založena, změněna či zrušena stěžovatelova práva.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem soudu o nedostatku aktivní legitimace stěžovatele k podání žaloby. V daném konkrétním případě Úřad neřešil spor mezi navrhovatelem zrušení ochranné známky na straně jedné a vlastníkem napadené známky na straně druhé, nýbrž otázku, zda ochranná známka splňuje či splňovala předpoklady stanovené zákonem pro její zápis, případně zda podmínky zápisné způsobilosti do rejstříku ochranných známek trvají. Stěžovatel nakonec v žalobě ani netvrdil, že by případné nesprávné správní rozhodnutí zasáhlo do jeho subjektivních práv. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. O stížních námitkách uvážil takto:

Aktivní legitimace k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., předpokládá dvě základní skutečnosti. Jednak existenci *úkonu, správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti*, jednak *tvrzení žalobce*, podle něhož byl takovým rozhodnutím zkrácen na svých právech. O tom, že rozhodnutí žalovaného o zrušení ochranné známky je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. nemůže být sporu (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 1. 2004, č. j. Konf 93/2003 - 5; publ. pod č. 276/2004 Sb. NSS). Z obsahu žaloby pak jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel cítí být na svých právech předmětným rozhodnutím dotčen.

Městský soud v Praze tak mohl dospět buď k závěru, že předmětné správní rozhodnutí je způsobilé zasáhnout do právní sféry stěžovatele, pak by ovšem musel žalobu věcně projednat a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě, tj. dospěl-li by soud k závěru, že stěžovatel nemohl být předmětným správním rozhodnutím zkrácen na svých právech, přicházelo by v úvahu odmítnutí žaloby, nikoli však podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pro nedostatek podmínek řízení, nýbrž podle písm. c) tohoto ustanovení, jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Městský soud v Praze tedy poprvé pochybil již při posuzování aktivní legitimace stěžovatele podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Za ještě závažnější vadu napadeného usnesení však Nejvyšší správní soud považuje tu skutečnost, že Městský soud v Praze zcela opomněl vypořádat se s možností aktivní legitimace stěžovatele podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., tj. jako *účastníka řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1 citovaného ustanovení, tvrdí však, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.* Městský soud v Praze sice v úvodu odůvodnění napadeného usnesení toto ustanovení cituje, v dalším jeho textu (ve vztahu k projednávané věci) se jím však již dále vůbec nezabývá. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na své dřívější rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, publ. pod č. 379/2004 Sb. NSS, jehož procesní aspekt je potenciálně aplikovatelný i na projednávanou věc.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zjištěné vady, jimiž Městský soud v Praze zatížil napadené usnesení, činí toto nezákonným ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a tvrzený stížní důvod je v daném případě naplněn. Nejvyšší správní soud proto usnesení Městského soudu v Praze dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze znovu posoudí, zda je stěžovatel oprávněn podat žalobu proti předmětnému správnímu rozhodnutí, jak z hlediska ustanovení § 65 odst. 1, tak i z hlediska ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., a v případě, že dospěje ke kladnému závěru, o věci meritorně rozhodne. V novém řízení rozhodne Městský soud v Praze rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

